

ning der for en Betaling, som ikke var helt ringe men iøvrigt afpassedes efter Forældrenes Evne.

Ja, tænkte Departementschefen ved sig selv. Alt dette kunde jo være meget godt, men —.

I det samme kom der Bud om, at Bestyrerinden ventede ham inde paa Kontoret.

Jakobe Salomon var nu en Dame paa et Par og Fyrre; men til Trods for, at hun havde bevaret sin ranke, knejsende Holdning, saa hun ikke saa lidt ældre ud. Man kunde se paa hende, at den Virksomhed, hun her havde skabt med en saa mægtig Energi og under saa megen Modstand og Mistænkeliggørelse fra forskellige Sider, havde kostet hende mere end hendes Formue. Den Kampens Lod, hun i sin Ungdom havde ønsket sig, var i fuldt Maal bleven hende til Del. Det Ansigt, som hendes Beundrere i sin Tid havde kaldt et Ørneansigt, hendes Uvenner og Misundere et Papegøjefjæs, var nu ubestridelig rovfugleagtigt. Med sit allerede næsten hvide Haar, sin gullige Hud, sine store, mørke, opspilede Øjne, sin høje Hals, sin enkle, brune Kjole, blot pyntet med en bred, hvid Krave, lignede hun en Kondor, der fra en Fjældtinde skuer milevidt ud over Sletten.

Da Departementschefen kom ind, gik hun ham hurtigt imøde henne fra sit Skrivebord.

»Jeg kan tænke mig, at De kommer i den elskværdige Hensigt at meddele mig Deres Broders